

## Arrest

**nr. 233 376 van 2 maart 2020**  
**in de zaak RvV X / IV**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat P. JP LIPS  
Louizalaan 523  
1050 BRUSSEL

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in op 16 mei 2019 vanuit het gesloten centrum Caricole.

1.2. Op 17 mei 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot verder onderzoek.

1.3. Op 26 september 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing niet ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

## **A. Feitenrelaas**

*Op 21 februari 2019 diende u een eerste verzoek tot internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u Venezolaans staatsburger te zijn en te zijn geboren in de stad Valencia in Venezuela, waar u steeds woonde tot uw vertrek uit Venezuela. U speelde baseball op semiprofessioneel niveau en studeerde fysiotherapie.*

*U kon echter maar één semester van uw studie fysiotherapie vervolmaken door het gebrek aan openbaar vervoer en de hoge kost van uw studies. Daarnaast was de veiligheid rond de universiteitscampus slecht en werd u éénmaal beroofd van uw GSM. U nam in 2016 deel aan twee betogingen, die werden neergeslagen door de politie door middel van traangasbommen. U besloot te vertrekken uit Venezuela omdat u bang was voor de repressie en omdat u een toekomst wou opbouwen. U vreesde bij terugkeer naar Venezuela als "landverrader" te worden beschouwd omdat u na lange afwezigheid terug zou keren en dat u een nieuw paspoort zou moeten aanvragen omdat uw huidig Venezolaans paspoort vervalt in augustus 2019. Ter staving van uw aanvraag tot internationale bescherming legde u drie video's over de algemene situatie in Venezuela voor en nieuwsartikels over de algemene situatie in Venezuela.*

*Op 26 maart 2019 nam het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uit uw verklaringen niet bleek dat u over een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie beschikt noch waren er op basis van uw verklaringen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u, bij terugkeer naar uw land van herkomst, een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De door u neergelegde stukken konden deze appreciatie niet ombuigen. U ging in beroep tegen deze beslissing. In het arrest van 15 april 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen cassatieberoep in tegen de beslissing van de Raad.*

*U diende een eerste volgend verzoek in op 24 april 2019. In het kader van uw huidig verzoek blijft u vasthouden aan de asielproblemen die u in het kader van uw eerste verzoek uiteenzette. U wenst opnieuw een verzoek in te dienen omdat u documenten wenst neer te leggen. In het kader van uw huidig verzoek legt u nieuwsartikels voor over de algemene politieke en socio-economische situatie in Venezuela. U verklaart dat hierin personen vermeld worden die dichtbij u staan en die aangevallen werden door de Guardia Nacional en de colectivo's. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u misbruik van de Guardia Nacional en de economische situatie waarin u terecht zou komen. Verder verklaart u dat u geen dichte familie meer heeft in Venezuela. Op 26 april 2019 werd u uw tweede verzoek niet ontvankelijk verklaard door het CGVS wegens een gebrek aan nieuwe elementen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

*Op 16 mei 2019 diende u een tweede volgend verzoek in. In het kader van uw tweede volgend verzoek verklaart u dat er actuele berichten zijn over de kritische situatie in Venezuela en over een mogelijke militaire interventie die elk moment kan komen. Verder haalt u de algemene situatie van Venezolanen die hun land verlaten aan. U verklaart dat u een grootvader en ooms hebt in Venezuela. U weet niet waar ze wonen en ze beschikken over weinig middelen. Ter staving van uw derde verzoek legt u een persrapport van de Europese Commissie aangaande humanitaire hulp voor het Venezolaanse volk, een nota van UNHCR over de actuele situatie aangaande Venezolaanse vluchtelingen, een nota van de Verenigde Naties over Venezolaanse vluchtelingen en vijf nieuwsberichten van verschillende online media over de actuele (veiligheids-)situatie in Venezuela neer.*

*Het CGVS nam op 17 mei 2019 een beslissing tot verder onderzoek. U werd naar aanleiding van deze beslissing vrijgelaten uit het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel.*

## **B. Motivering**

*Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede volgend verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

*Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.*

*Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.*

*In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.*

*In het kader van uw huidig verzoek verwijst u naar de actuele veiligheidssituatie in Venezuela en naar de actuele humanitaire situatie van de Venezolaanse bevolking, wat u ook bij uw eerdere verzoeken hebt gedaan. In het kader van uw eerdere verzoeken werd eerder besloten dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging vreest omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een bepaalde sociale groep.*

*Wat betreft uw verklaringen over uw familie in Venezuela, namelijk dat u een grootvader en ooms hebt in Valencia maar niet weet waar ze wonen, uw verklaringen over de wens naar een betere toekomst en uw wens om te werken en te studeren dient opgemerkt dat hieruit op geen enkele manier kan worden afgeleid dat u in Venezuela het risico loopt te worden geconfronteerd met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.*

*De documenten die u in het kader van uw huidig verzoek neerlegt, kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Vooreerst dient opgemerkt dat u in het kader van uw eerste verzoek reeds nieuwsartikels voorlegde. Er werd toen aangestipt dat uw verklaringen over de algemene situatie in Venezuela niet worden betwist, maar dat u niet kon aantonen dat u bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen of dat er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Dezelfde conclusie geldt voor de nieuwsartikels die u in het kader van uw huidig verzoek voorlegt, alsook voor het persrapport en de nota's die u voorlegt.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_situation\\_securitaire\\_20190404.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_veiligheidssituatie\\_addendum\\_20190701.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

*Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.*

*Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.*

*Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.*

*Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing ( artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).*

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Het verzoekschrift**

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen van 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van de artikelen 57/6/2, §§ 1 en 2 *iuncto* 57/6/4 van de Vreemdelingenwet; artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 33 (verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement")); van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 en van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt dat de identiteit en nationaliteit van verzoeker niet ter discussie staan. Hij argumenteert dat verwerende partij niet kan concluderen dat op basis van de elementen van zijn dossier zijn verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk moet worden verklaard in de zin van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet omdat uit de beslissing tot verder onderzoek van 17 mei 2019 (zie stuk nr. 3) volgt dat verwerende partij geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid in zake kon nemen (artikel 57/6/4, alinea 1 van de Vreemdelingenwet "omdat de nieuwe elementen niet kennelijk:

- an sich niet bewijsvoerend waren noch
- de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen noch
- een loutere aanvulling vormen van een situatie die voordien ongegrond werd bevonden noch slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken noch
- de voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden noch
- louter algemeen van aard zijn

maar aantonen dat de algemene situatie van die aard is om een beschermingsstatus te verlenen in de zin van de Memorie van toelichting van (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen, *Pari. St. Kamer 2012-2013, nr. 2555/001* en Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Pari. St. Kamer 2012-2013, nr. 2556/001, pp. 23-24; DENYS, L. (2019:637-639). Overzicht van het vreemdelingenrecht. Heule: INNI Publishers*). Door te beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is heeft verwerende partij onherroepelijk aangegeven dat zij geen beslissing van niet-ontvankelijkheid kan nemen (art. 57/6/4, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 2019) en dat bijgevolg de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling of subsidiaire bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 57/6/2, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980. De motivering is daarmee ook intern contradictoir omdat de vaststelling dat verder onderzoek noodzakelijk is niet verenigbaar is met het motief als zouden de neergelegde documenten de appreciatie van verwerende partij niet kunnen ombuigen: ofwel kunnen de neergelegde documenten de appreciatie niet ombuigen en dient verwerende partij onmiddellijk een beslissing van niet-ontvankelijkheid te nemen ofwel kan zij dit niet waardoor zij gebruik moet maken van artikel 57/6/4, al. 2 van de Immigratiewet van 15 december 1980 en een beslissing tot verder onderzoek neemt. De ingeroepen rechtsgronden en de motieven kunnen de bestreden beslissing daarom niet schragen. Schending van de motiveringsplicht en schending van de artikelen 57/6/2 §§ 1 en 2 iuncto 57/6/4 van voormelde wet van 15 december 1980”.

Verzoeker stelt vervolgens dat “De nieuwe elementen die verzoekende partij neerlegt worden gedocumenteerd door meer recente bronnen dan deze waarop verwerende partij steunt of die wanneer rekening wordt gehouden met de COI Focus Venezuela: veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019 die zij aan het administratief dossier toevoegt deze meer recente bronnen niet tegenspreken of ontkrachten. De nieuwe elementen betreffen gezaghebbende bronnen die aantonen dat de algemene situatie dermate verslechterd is dat zij een humanitaire crisis uitmaken die subsidiaire bescherming wettigt zoals door de wetgever werd toegelicht (zie hoger). De nieuwe elementen werden voor verwerende partij in het Spaans neergelegd (zie stuk nr. 5) en werden niet door verwerende partij vertaald waardoor uw Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze nieuwe elementen en enkel kan vaststellen dat het administratief dossier onvolledig is. Als annulatierechter kan uw Raad in zake geen eigen onderzoek voeren om dit gebrek te herstellen. Deze nieuwe elementen konden niet tijdens de eerste asielprocedure worden neergelegd omdat verzoekende partij deze maar verkreeg op het ogenblik dat zij werden gepubliceerd dat wil zeggen nadat uw Raad in zake de eerste asielaanvraag een beslissing had genomen waardoor zij aan de cumulatieve voorwaarden van nieuwe elementen die een beoordeling ten gronde noodzaken voldoet in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980. Verzoekende partij heeft hiermee kennelijk diligent gehandeld en zodra zij de documenten in haar bezit had deze in het kader van haar tweede asielaanvraag neergelegd. Haar verklaringen zijn geldig. Verwerende partij dwaalt in feite en in rechte waar zij de subsidiaire bescherming beperkt tot het gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980. De redenen van verzoekende partij betreffen de humanitaire crisis die niet wordt tegengesproken of ontkracht door het COI Focus addendum dat de veiligheidssituatie evalueert. Daarentegen geeft verwerende partij zwart op wit aan dat “de situatie in Venezuela zeer precair is” en “blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent” hetgeen onder artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 valt. Haar motivering is hierdoor eveneens contradictoir en ontwijkt te antwoorden op de ingeroepen redenen voor het verzoek om internationale bescherming en kan hierom de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de motiveringsplicht”.

Verzoeker stelt verder dat om dezelfde redenen de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet schendt.

Hij argumenteert dat door "niet te antwoorden op de nieuwe elementen in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 nog een onderzoek daarnaar te voeren kan verwerende partij niet redelijkerwijze beslissen dat er "geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden" aanwezig is of onvoldoende ernstig is. Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing hieromtrent zonder motivering toelaten. Het gezag van gewijsde van het arrest van uw Raad in de eerste asielaanvraag kan evenwel niet worden ingeroepen met betrekking tot de nieuwe documenten. Deze elementen waarop onderhavige vordering steunt verschillen van deze in eerste asielaanvraag. Het gezag van gewijsde van de eerste beslissing geldt niet indien een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen (RVS 19 juli 2011, nr. 214.704; DENYS, Luc(2019:633). Overzicht van het vreemdelingenrecht. Heule: INNI Publishers). Schending van artikel 57/6/2, §§ 1 en 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 2019 en artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 3 van het voormelde Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en het verbod op refoulement. Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

*Alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn om voorgaande redenen irrelevant of kennelijk foutief. Om dezelfde redenen zijn de motieven niet draagkrachtig en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de motiveringsplicht. »*

Verzoeker besluit zijn betoog door te stellen dat verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing kon komen en dat de middelen gegrond zijn. Hij houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, derde lid van de Vreemdelingenwet bijkomende stukken neer te leggen tot op de datum van de zitting van de Raad.

Verzoeker vraagt het beroep tegen de bestreden beslissing ontvankelijk en gegrond te verklaren; vervolgens de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen en verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding zonet daarvoor vrijstelling te verlenen.

## 2.2. Stukken

### 2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

1. Pro deo stuk;
2. Bestreden beslissing;
3. Beslissing verder onderzoek van 17 mei 2019;
4. Verklaring verzoekende partij plus vertaling;
5. Gedocumenteerde nieuwe elementen.

## 2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

### 2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming

(herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Krachtens artikel 39/2 §1, 3° van de Vreemdelingenwet kan de Raad *"onverminderd het bepaalde in 1° en 2°, de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, bedoeld in artikel 57/6 §3, vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4."*

### 2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht.

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatie richtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwerijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop

deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”.*

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

*“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen op zich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013,



noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

#### 2.4. Beoordeling

2.4.1. Het beroep werd ingesteld tegen een beslissing van niet ontvankelijkheid van een tweede volgend verzoek, genomen door de commissaris-generaal op 26 september 2019 in toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing van 26 maart 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. X van 15 april 2019. Er werd geen cassatieberoep ingediend. Het eerste volgend verzoek om internationale bescherming ingediend op 24 april 2019 werd afgesloten met een beslissing niet ontvankelijk volgend verzoek van de commissaris-generaal van 24 april 2019 wegens een gebrek aan nieuwe elementen. Tegen deze beslissing werd geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Van zodra de Raad een beslissing over een verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RVS 19 juli 2011, nr. X). Hij is gebonden door het gezag van gewijsde van de eerste beslissing en mag derhalve niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds met betrekking tot het eerdere verzoek werden beoordeeld en als vaststaand moeten worden beschouwd, behalve indien er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element bestaat in de zin van artikel 57/6/2 §1 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Met betrekking tot het argument van verzoeker dat de verwerende partij het verzoek niet niet-ontvankelijk kon verklaren nu hij op 17 mei 2019 een beslissing had genomen tot verder onderzoek omdat hij daardoor *“onherroepelijk heeft aangegeven dat zij geen beslissing van niet-ontvankelijkheid kan nemen (artikel 57/6/4, alinea 2 van de Vreemdelingenwet) en dat bijgevolg de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling of subsidiaire bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 57/6/2 § 1, al. 1 van de Vreemdelingenwet”* stelt de Raad vooreerst vast dat de term *“verder onderzoek”* en *“beslissing tot verder onderzoek”* enkel gebruikt worden in artikel 57/6/4, tweede alinea en artikel 74/5 §4, 4° van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de vreemdeling die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend zonder te voldoen aan de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Op basis van artikel 57/6/4, alinea 1 van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal, in het geval van een volgend verzoek zoals *in casu*, bevoegd om aan de grens ofwel (1) het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6 § 3 van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet; ofwel (2) aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in het kader van een versnelde procedure onder meer in de situatie voorzien in artikel 57/6/1 §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, met name indien de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6/2 § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling biedt de commissaris-generaal enkel de mogelijkheid om bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten die aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt het volgend verzoek niet-ontvankelijk te verklaren of, in het andere geval het verzoek ontvankelijk te verklaren.

Artikel 57/6/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts indien het eerste lid niet kan worden toegepast, met name als de commissaris-generaal het verzoek niet niet-ontvankelijk kan verklaren of geen beslissing ten gronde kan nemen aan de grens, hij moet beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker wordt toegelaten het Rijk binnen te komen. Uit de lezing van artikel 57/6/4, 2° lid en artikel 74/5 § 4, 4° van de Vreemdelingenwet volgt dat de beslissing tot verder onderzoek uitsluitend genomen wordt met het oog op de toelating tot het grondgebied van de vreemdeling. Dit blijkt ook uit de parlementaire werkzaamheden van de wet van 21 november 2017, waarin het volgende wordt gesteld met betrekking tot artikel 44 van deze wet, die artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet heeft ingevoerd: *“Indien dergelijke beslissing niet mogelijk is, zal de Commissaris-*

generaal een beslissing tot verder onderzoek nemen en dient de verzoeker te worden toegelaten tot het grondgebied. Het verzoek wordt vervolgens door de Commissaris-generaal verder behandeld overeenkomstig de andere bepalingen van de Vreemdelingenwet. De invoering van een beslissing tot verder onderzoek heeft als doel om binnen korte termijn duidelijkheid en rechtszekerheid te verschaffen zowel aan de betrokkene zelf als aan de minister of zijn gemachtigde, die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied. Dergelijke beslissing geeft immers recht op toegang tot het grondgebied, maar heeft geen andere invloed op de verdere afhandeling van het verzoek om internationale bescherming" (zie Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 124). Hieruit blijkt dat het de wil van de wetgever is om ingeval de commissaris-generaal aan de grens een beslissing tot verder onderzoek heeft genomen, het verzoek overeenkomstig de andere bepalingen van de Vreemdelingenwet moet worden behandeld. De term "andere bepalingen van de Vreemdelingenwet", impliceert evenwel ook artikel 57/6 § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en sluit derhalve niet uit dat ook na een beslissing tot verder onderzoek aan de grens, de commissaris-generaal het verzoek op die rechtsgrond onderzoekt. Aangezien de beslissing tot verder onderzoek immers "geen andere invloed heeft op de verdere afhandeling van het verzoek om internationale bescherming" dan het recht op toegang tot het grondgebied, kan de Raad deze wetsartikelen niet anders lezen dan dat de commissaris-generaal de bevoegdheid behoudt om het verzoek als volgend verzoek te onderzoeken, ook na een beslissing tot verder onderzoek.

De Raad kan verzoeker dan ook niet bijtreden waar hij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing intern contradictoir is omdat de vaststelling dat verder onderzoek noodzakelijk is niet verenigbaar is met het motief als zouden de neergelegde documenten de appreciatie van verwerende partij niet kunnen ombuigen, nu de beslissing tot verder onderzoek als dusdanig niet vooruitloopt op de beoordeling van het al dan niet voorliggen van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6 § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal is dan ook bevoegd om de bestreden beslissing te nemen op basis van dit artikel. Bovendien is de Raad door de devolutieve kracht van het beroep niet gebonden door de motieven van de bestreden beslissing en kan hij zich in de plaats stellen van het bestuur.

2.4.3. De nieuwe elementen die door verzoeker werden neergelegd ter ondersteuning van zijn tweede volgend verzoek zijn de volgende: een door verzoeker in het Spaans ingevulde vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken getiteld "*Declarion por escrito pedido multiple*"; een handgeschreven Nederlandse vertaling van de antwoorden van verzoeker in de vragenlijst; een persbericht van de Europese Commissie in het Spaans met betrekking tot Venezuela van 5 februari 2019, een persbericht en nota van UNHCR in het Spaans van maart 2018, een verklaring van het OHCHR in het Spaans, een aantal facebook berichten in het Spaans en een artikel op de website van BBC News in het Spaans.

Waar verzoeker stelt dat de nieuwe elementen in het Spaans werden neergelegd en niet door verwerende partij vertaald werden waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze nieuwe elementen en enkel kan vaststellen dat het administratief dossier onvolledig is en als annulatie rechter geen eigen onderzoek kan voeren om dit gebrek te herstellen; wijst de Raad er vooreerst op dat hij kennis neemt van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal op basis van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet in volle rechtsmacht en geenszins als annulatierechter. Daar waar de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft in volle rechtsmacht onderzoekt de Raad het verzoek om internationale bescherming op basis van de informatie in het administratief dossier zoals aangereikt door de partijen. Voor zover verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal gehouden is om de door verzoeker neergelegd informatie van een vertaling te voorzien, wijst de Raad er op het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 de commissaris-generaal er niet toe verplicht om stukken neergelegd door verzoeker in een andere taal ter vertalen naar de proceduretaal. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de inhoud van de voorgelegde stukken nu de bestreden beslissing stelt dat "*de documenten die u in het kader van uw huidig verzoek neerlegt, kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Vooreerst dient opgemerkt dat u in het kader van uw eerste verzoek reeds nieuwsartikels voorlegde. Er werd toen aangestipt dat uw verklaringen over de algemene situatie in Venezuela niet worden betwist, maar dat u niet kon aantonen dat u bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen of dat er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Dezelfde conclusie geldt voor de nieuwsartikels die u in het kader van uw huidig verzoek voorlegt, alsook voor het persrapport en de nota's die u voorlegt.*"

Waar verzoeker stelt dat de Raad niet in staat is om de nieuwe elementen te beoordelen, wijst de Raad er op dat de documenten die de nieuwe elementen door verzoeker aangebracht bevatten, louter algemene informatie betreffen over de veiligheidssituatie in Venezuela en niet op verzoeker persoonlijk betrekking hebben en dat dit ook blijkt uit de handgeschreven Nederlandse vertaling van de vragenlijst ingevuld bij de indiening van het tweede volgend verzoek, waarin onder meer in punt 3.1. wordt vermeld: *“actuele berichtgeving...kritische situatie in Venezuela ... persoonlijk nee maar ja, het duidt gevaar aan tov mijn persoon, als bewijs dat naar mijn land gaan gevaarlijk is”* (stuk 4). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker noch bij het verzoekschrift, noch ter terechtzitting een vertaling bijbrengt van dezelfde stukken die bij de indiening van het tweede volgend verzoek werden neergelegd en niet weerlegt dat de commissaris-generaal de inhoud van de neergelegde stukken niet zou hebben in aanmerking genomen bij de beoordeling of er nieuwe elementen aan de orde zijn of door verzoeker aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Waar verzoeker stelt dat de door verzoeker neergelegde documenten recenter zijn dan de informatie waarop verwerende partij steunt en dat zij *“gezaghebbende bronnen [betreffen] die aantonen dat de algemene situatie dermate verslechterd is dat zij een humanitaire crisis uitmaken die subsidiaire bescherming wettigt zoals door de wetgever toegelicht”* stelt de Raad vast dat, voor zover gedateerd, alle door hem neergelegde stukken dateren van februari 2019 en maart 2018 en dus voor de *“COI Focus: veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 en dus wel degelijk hadden kunnen worden voorgelegd bij het eerste verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend op 21 februari 2019, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift en ter terechtzitting, wat de nieuwe elementen die zijn volgend verzoek ondersteunen, beperkt tot het verwijzen naar de hoger geciteerde documenten inzake de algemene humanitaire crisis in Venezuela en dat deze elementen louter algemeen van aard zijn en geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

In dit verband wijst de Raad er op dat uit de door de partijen aangebrachte landeninformatie blijkt dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela niet het gevolg is van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier en het verzoekschrift niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Wat de stelling van verzoeker betreft dat verwerende partij door niet te antwoorden op de nieuwe elementen noch onderzoek daarnaar te voeren in het licht van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet redelijkerwijze kan stellen dat er geen element bestaat waaruit een risico voor refoulement blijkt, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en daarbij het risico op ernstige schade op basis van zijn persoonlijke omstandigheden los van zijn eventuele vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag wel degelijk beoordeelt, nu de bestreden beslissing op pertinente gronden stelt dat: *“[w]at betreft uw verklaringen over uw familie in Venezuela, namelijk dat u een grootvader en ooms hebt in Valencia maar niet weet waar ze wonen, uw verklaringen over de wens naar een betere toekomst en uw wens om te werken en te studeren dient opgemerkt dient opgemerkt dat hieruit op geen enkele manier kan worden afgeleid dat u in Venezuela het risico loopt te worden geconfronteerd met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming”*. Uit het enkele feit dat artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk zijn vermeld in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het tweede volgend verzoek niet vanuit het oogpunt van beide gronden voor subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 § 2 van de

Vreemdelingenwet zijn onderzocht, nu deze begrepen zijn in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen nieuwe elementen die hem persoonlijk betreffen aanhaalt waaruit kan worden afgeleid dat hij in Venezuela het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst in dit verband op het feit dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') inzake de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde dat, "[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt" en dat "[d]e [...] termen 'foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker', betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, C-465/07, "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad neemt aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen enkel nieuw element aanbrengt waaruit zou blijken dat hij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela een ernstig risico loopt zich in dergelijke situatie te bevinden, noch blijkt dit uit de gegevens van het administratief dossier.

Gelet op het voorafgaande besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.5. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen nadat hij in het

kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd gehoord op het CGVS in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET